

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

38.
december 10.

A BOLDOGABB CSALÁDOKÉRT! (6. rész)

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott körlevele

Ezen szombaton a Körlevél 4. fejezetét vesszük, amelynek a címe:

TENNIVALÓK A CSALÁDÉRT ÉS A HÁZASSÁGÉRT

Ez a fejezet az egyház, a társadalom és az állam tennivalóit sorolja fel, a családokért. Mindháromnak tagjai, ill. polgárai vagyunk, vagyis érintettek.

Az egyházon belül már a papnevelésnél és a világi lelkipásztori munkatársak képzésénél is figyelni kell arra, hogy a leendő lelkipásztorok, munkatársak megfelelő képzettséggel tudjanak családsegítő munkát folytatni, természetesen világi szakemberek bevonásával. A családokkal foglalkozó egyesületek és mozgalmak szerepe is nagyon fontos.

A családi életre való felkészítésnél a gondos, „bőséges” jegyesoktatás mellett szükséges már korábban, amikor még nem készülnek esküvőre, olyan kurzusokat szervezni a fiatalok számára, ahol megtanulhatják és gyakorolhatják azokat a készségeket – kommunikáció, alkalmazkodás, konfliktusmegoldás alapszabályai -, amelyek akkor is hasznosak és szükségesek, ha valaki nem házasodik meg. Ezeket ideális esetben a családban tanulhatja meg a fiatal, de sokaknak erre nincs lehetősége, éppen a családi helyzetük miatt. Nagy segítség itt is, ha tapasztalt házaspárok segítenek ebben.

A katolikus iskoláknak is fontos szerepe lehet abban, hogy a fiatalok gyermekkoruktól kezdve figyeljenek a helyes önismeretre, önfegyelmre, az értékrend kialakítására, a kapcsolatteremtésre.

A tapasztalt házaspároknak és a közösségeknek a szerepe természetesen nem merül ki a fiatalok felkészítésében, hanem kívánatos, hogy tovább is kísérjék őket, alakuljanak a plébániákon házaspárok csoportok, vegyék igénybe a párok házassággal foglalkozó lelkiismeretnek a segítségét. Két oldala van a kérdésnek: aki tud segíteni, tegye meg, aki pedig fejlődni, épülni akar a házasságában, keresse a lehetőséget és éljen vele.

Nem feledkeznek meg a körlevél azokról sem, akiknek „a házasság főleg szenvedést okoz”. Ennek számtalan oka lehet, a mi dolgunk, hogy szeretettel, együttérzéssel mellettük álljunk.

A társadalom tennivalóinál olvashatjuk, hogy a civil szervezetek nagyobb száma és súlya kívánatos lenne. A közgondolkodás alakításában, és a közvetlen segítségben is nagy szerepük lehet. Kiemeli a körlevél ebben a tekintetben a Nagycsaládosok Országos Egyesületét és a lelkiismereti mozgalmak családsegítő kezdeményezéseit.

A családbarát társadalom mindannyiunk nagy vágya, sokat beszélünk róla, főképp arról, hogy ezt mi akadályozza.

A jogi, gazdasági, adóügyi területeken mi, hétköznapi emberek nem sokat tudunk tenni, de az „ellenséges” hatások kiszűrésében már annál többet. Ha pl. közösen alakítjuk ki a gyerekeinkkel, unokáinkkal azt a rendet, hogy mikor és mit nézhetnek a TV-ben, mire használhatják az internetet, beszélgetünk velük arról, ami foglalkoztatja őket, akkor már igen sokat tettünk.

Végül a körlevél befejező gondolatait idézzük:

Ahogy a II. Vatikáni zsinat meghirdette a szegények melletti kiállást, úgy szólítunk fel mindenkit a házasságok és a családok védelmezésére és erősítésére. Azért is, mert napjainkban ők sodródtak a leginkább válságos helyzetbe, ők tehát a mi korunk „szegényei”, de azért is, mert ők a legnagyobb kincs a társadalomnak és az egyháznak: a család megújításával remélhetjük a megújulást korunk emberétől és társadalmától. II. János Pál szavai szerint „a család az egyház első és legfontosabb útja”, a társadalom emberiségének az alapja. Amikor a házasság és a család védelmében szeretnénk mozgósítani minden jóaakarátú embert, elsősorban híveinket, akkor ezzel társadalmunk legigazibb javát kívánjuk szolgálni.